

rigtig den Bestemmelse, som findes i Slutningen af § 24, tror jeg dog, det vil være hensigtsmæssigt at gjøre nogen Forandring i Formen deraf, som vistnok burde være saaledes, at Dampfjeldens Bruger maatte være den, der indsendte Attest fra vedkommende Selskab for, at hans Kjedel var bleven efterset og befundet i Orden. — Foruden det Hovedpunkt, jeg har tilladt mig at fremdrage, vil jeg endnu nævne nogle enkelte mindre væsentlige i nærværende Lovforslag. § 1 begynder saaledes: „Enhver Dampfjedel osv.“. Jeg tror, at det vilde være hensigtsmæssigt, om der fandtes en Definition af, hvad man forstaaer ved en Dampfjedel, og, saavidt jeg skjønner, har det været Regjeringens Hensigt efter den Form, hvori Lovforslaget er blevet forelagt, at en saadan Definition skulde optages i Anordningen. Det vilde vistnok være rigtigst atter at give Paragrafen den oprindelige Affattelse. I § 17 staar der: „En Kjedel svarende til 20 Hestes Kraft effektivt.“ Jeg tror, det vil vise sig meget bekvæmligt at blive enig om, hvad man forstaaer derved; og jeg vil raade til at forandre dette Udtryk. Tanken er kun at betegne Kjeldens Størrelse; men i saa Henseende vil det vistnok være bedre at angive en vis Størrelse af Varmeoverfladen paa Kjedlen. Det er den, som betinger Hestekraften, men der er dog en saa høj Grad af Ujævnhed i disse Udtryk, at det ikke vil være let at forstaa Lovforslagets nuværende Affattelse. Til det nu Anførte skal jeg foreløbig indskrænke mig.

Fessen: Jeg skal i alt Væsentligt slutte mig til den høitærede Talers Bemærkninger, idet jeg navnlig ganske tiltræde dem, hvad § 16 angaar. Det forekommer mig, at det er et meget utilfredsstillende Tilfyn, der er indført ved § 16, og navnlig finder jeg, baade at det ikke er heldigt, at det udtrykkelig er paabudt, at der ingen Eryksprøve skal finde Sted ved Tilfynet, og ligesledes finder jeg det uheldigt, at Efterfynet skal foretages af een Saglyndig. Det forekommer mig, at det vilde være meget heldigt, om man mindst fik to; derimod synes det mig at være en meget heldig Tanke, at man har indført Arbeidsinspektørerne som Tilfynshavende ved Dampfjelderne i Fabrikerne. Det kan jo ikke betvivles, at der ved det Tilfyn, som søres med Fabrikerne, og som jo ikke blot angaar Børnene, Personerne i Fabrikerne, men tillige angaar Tilfynet med de Redskaber, der findes i Fabrikerne, forsaavidt der ved dem kan gjøres de Personer, der arbeide i Fabrikerne, Skade, nødvendig maa tages Hensyn til, at der til disse Poster vælges Mænd, som forstaa sig paa Dampmaskiner. Det forekommer mig derfor, at det er en heldig Tanke, at disse Arbeidsinspektører kunne benyttes hertil. Jeg vilde anse det for endnu heldigere, dersom man kombinerede Synene ved at sætte Arbeidsinspektørerne sammen med de stedlige Synsmænd, da de

ved den større almene Kundskab, som de have, ville kunne gjøre meget Godt paa dem, der i Provindserne benyttes som Synsmænd. Det er jo ikke saa ganske let mange Steder omkring i Provindserne at finde Synsmænd, der fuldstændig ere i Stand til at magte den Opgave, der ved disse Love stilles dem. At der derfor gjennem den mere almindelige Dannelse, som det maa antages, at Arbeidsinspektørerne besidde, vil kunne tilføres disse Synsmænd en nyttig Kundskab og tillige en vis Fasthed i de Regler og i den Fremgangsmaade, der følges ved slige Syn, vil jeg anse for meget gavnlig. Hvad der dog nærmest bevæger mig til, uagtet jeg saa væsentlig kan slutte mig til den sidste ærede Taler, at tage Ordet, er Bestemmelsen i § 15. Den ærede Minister har ganske imod Sædvane her givet Politimesteren et frit Skjøn med Hensyn til at bedømme, hvorvidt Personer ere kvalificerede til at passe en Dampfjedel. Det er Noget, som jeg i en vis Henseende takker for, nemlig for den Tillid, der derved er vist Politimesterens Gyde til uden bestemte Regler at kunne bære sig fornuftigt ad; men paa den anden Side anser jeg det for lidet heldigt, at Politimestrene skulde have Ansvar for, hvilke Personer der passe Dampfjelder. Det er min fulde Overbevisning, at det er Noget, som Politimestrene ikke kunne paatage sig at bedømme, om den Mand, der sættes til at passe en Dampfjedel, er en saadan Person, at han bør betros dertil, og selv om dette Skjøn blot skulde gaa ud paa at afgjøre, om det er en Druffenbolt eller ikke, saa kan det være vanskeligt nok at afgjøre i det enkelte Tilfælde, hvorvidt denne hans Egenkab forhinder ham i paa de Løber, hvor han er ædru, at passe en Dampfjedel. Jeg er derfor overbevist om, at denne Bestemmelse vil komme til at staa som et dødt Bogstav, indtil der sker en Ulykke; thi da ville naturligvis Alle falde over Politimesteren og sige: Men hvorfor har dog Politimesteren ikke fjernet denne Mand, der passede Dampmaskinen saa slet. Det forekommer mig virkelig at være meget uheldigt for Politimestrene at faae den store Frihed, som der i den Henseende er givet i dette Lovforslag, og derfor skulde jeg iblandt Andet gjerne ønske en Forandring heri. Denne Lov er jo ikke saa paatrængende nødvendig, som den anden. Med Hensyn til de Dampmaskiner, der anbringes i Fabriker, skal jeg bemærke, at disse i de allerfleste Tilfælde undergives en ret ordentlig Behandling, idet Fabrikantene jo stærkt ere interesserede i, at disse Maskiner, som ere kostbare Redskaber, omhyggelig blive passede, saaledes at de ikke ødelægges, og hvad angaar de andre Maskiner, disse bevægelige Maskiner, som navnlig anvendes i Landbrugets Tjeneste, da ere de jo desværre ingenlunde endnu saa udbredte, som de i Fremtiden igjennem Assoctationer ville kunne blive, og jeg anser det altsaa ikke for at være saa aldeles nødvendigt, at denne